

vormde een doorlopend geheel van gele schijfbloempjes, omgeven door een breeden rand van witte buisbloempjes. Geen spoor van scheiding meer, die herinnerde aan vergroeiing

Fig. 1.

Fig. 2.

uit verscheidene normale bloempjes. Rondom deze (in dubbelzinnigen zin „samengestelde”) bloem, had zich de vergroeide stengel van de plant weer gesplitst en telde ik 39 afzonderlijke stengeltjes, waarvan vele reeds knoppen hadden, die normale bloemen beloofden te worden (op fig. 1 is vlak onder de duim duidelijk zulk een knop te zien). Kan dit aantal wijzen op 't aantal bloempjes, dat aan de vorming der monstrositeit heeft meegewerkt? Maar wat kan tot zooiets leiden?

't Geheel leek mij merkwaardig genoeg, om het ook de lezers van De Levende Natuur te laten zien.

R.

Vroegere broedplaatsen van Purperreiger en Lepelaar. — Van den heer P. L. Sloothoer te Giethoorn—Noord ontving ik dezer dagen inlichtingen over het voorkomen van Purperreigers en Lepelaars in Noordwestelijk Overijssel; ik acht zijn gegevens van voldoende belang om in de Levende Natuur gepubliceerd te worden.

Ook nu broeden wellicht nog enkele paren Purperreigers in dit waterrijke deel van Overijssel; door de aanstaande bemaling zullen vermoedelijk die paren verdreven worden.

In den Giethoornschen Polder broedden de Purperreigers ongeveer 35 jaren geleden, derhalve omstreeks 1890, nog in vrij groot aantal, zooals moge blijken uit de onderstaande mededeelingen van den heer Sloothoer:

„De Purperreigers waren zoo menigvuldig, dat wij in den Giethoornschen Polder soms een twintig nesten vlak bij elkaar vonden. Gingen wij het terrein met zijn weken, moerassigen, met riet en biezen begroeiden bodem, dieper in, waarin wij soms tot onzen middel en verder wegzakten, dan vonden wij opnieuw veel nesten bij elkaar.

„Misschien broedden er in den polder wel 100 paren of meer. Ook buiten den polder nestelden Purperreigers in rietpollen en gagel. Hoeveel er buiten den polder waren, weet ik natuurlijk niet, daar de gelegenheid tot broeden voor de Purperreigers, Roerdompen, enz. duizenden bunders bedroeg.

„Vrij snel zijn de Purperreigers verdwenen, doordat, ondanks de ruime broedgelegen-

„heid, de dieren bijna nergens met rust werden gelaten. De bevolking deed heel veel „aan eierenzoeken en stroopen, ook nu nog, ofschoon het zoeken, deels uit principe, en „deels omdat het de moeite niet loont, vermindert.

„Een 25 jaar geleden, toen de Purperreigers overal werden uitgehaald, vestigden zij „zich in een eendenkooi. De Purperreigers nestelden aan den buitenkant, of liever in het „lage hout, dat de kooi omzoomde, hoofdzakelijk uit Waterwilg bestaande, ter hoogte van „1 à 2 Meter. Hier nestelden zij dus niet in het riet, doch in het kreupelhout. Deze „kolonie bestond uit een 50 of 60 nesten. Mijn oom, aan wien de kooi toebehoorde, „trachtte ze toen reeds te beschermen, doch toen hij eens afwezig was, werden alle eieren „uitgehaald en het was voor altijd met de kolonie afgelopen.

„Een eierzeker vertelde mij, voor 15 à 20 jaar aan de Bovenwijde ten Noorden van „de kooi van den heer Smit een kleine kolonie van 10 à 12 nesten te hebben uitgehaald. „Tegenwoordig zie ik nooit een purperreiger meer.”

De Lepelaars kwamen zich ongeveer 43 jaar geleden in den Giethoornschen Polder vestigen en wel in ongeveer 30 tot 40 paren. Vermoedelijk waren deze dieren elders verjaagd, want zij verschenen bij Giethoorn pas omstreeks Juli. Jammer genoeg werden de fraaie vogels zoo vervolgd (geschoten door jagers), dat zij niet eens jongen hebben gehad. Later werden de Lepelaars niet meer waargenomen.

Wat zou het er met de vogels in die streek nu heel anders uitzien, indien wij eerder een wet hadden gehad, die ook Purperreigers en Lepelaars beschermde en indien de bewaking van broedplaatsen eerder ter hand had kunnen worden genomen.

Zijn er meer gegevens bekend omtrent vroegere broedplaatsen van beide vogelsoorten, die op enkele plaatsen in ons land hun laatste toevluchtsoord hebben gevonden in heel West-Europa?

J. DRIJVER.

Gierzwaluw. — Naar aanleiding over een bericht, dat ik onlangs las over de gierzwaluwen, constateerde ik het volgende.

2 fraaie gierzwaluwen vliegen steeds in volle vaart om mijn huis; een paar nestelt onder de pannen, waarvan het wijfje met het gebruikelijk gegier en gezwier op tijd, $\pm$ 7 uur, thuis gebracht wordt, meestal komen ze met hun drieën aanzetten; 1 verdwijnt en 2 gaan hoog de lucht in en blijven weg. Nu zag ik de vorige week Woensdag en Donderdag ruim half 10 's avonds, 'twas donker weer dus al ruim schemerig, dat een gierzwaluw, dus waarschijnlijk het mannetje, *zonder eenig geluid* met stille trom onder de nestpan schoot. Eerst dacht ik aan een vleermuis, maar ik zag de spitse vleugel. Het vermoeden, dat de mannetjes in de lucht kampeeren zouden, lijkt me niet erg aannemelijk.

Ex.

H. ALLIRAL.

De Vogels en hoog water. — „British Birds” van 1 Juli 1927 geeft een paar aardige waarnemingen over het gedrag van vogels bij overstroomingen. Regen- en sneeuwbuien hadden in het begin van April de velden onder water gezet en veel nesten van snippen en kievitten verongelukten. Een snip echter slaagde er in haar broedsel te redden, door tijdens het stijgen van het water haar nest op te hoogen en drie van de vier eieren omhoog te werken. Ook een paar waterhoentjes slaagden er in, om zesendertig uren lang gelijken tred te houden met het wassende water.

Trouwens, waterhoentjes en ook meerkoeten staan altijd klaar, om aan hun nest de noodige verbeteringen aan te brengen. Een paar jaar geleden lagen wij met een motorboot geankerd midden in het kanaal van Steenenhoek, waar metingen werden gedaan over het stroomen van water door sluizen. Daarvoor was het noodig, dat telkens gedurende eenige uren het water werd „opgezet”. Er huisden eenige families van meerkoeten in den rietzoom en die waren al spoedig aan onze boot gewend. Zoo konden wij dan prachtig zien, hoe die vogels, zodra zij in de gaten kregen dat het water snel begon te stijgen, dadelijk rommel aansleepten, om hun nesten op te hoogen.

T.

Roodborst. — In een sierdennetje, ter hoogte van ongeveer 1 M. nestelde dit voorjaar in deze omgeving een roodborstje. Het zoo hoog broeden van den beganen bodem af, in een vrijstaand conifeertje, komt bij deze soort zeer weinig voor; daarom deze korte notitie.